

Скрынка выбрала сяброў

— Не бяры «Ветразь»! — Лявон так хутка прыціснуў драўляны карабель да грудзей, што ледзь не ўпаў на дыван. Яго малодшая сястра Ніна стаяла каля скрынкі для цацак і цягнулася да беллага ветразя. Ніне было два гады, і яна яшчэ не ўмела пытацца доўгімі словамі. Яна проста паказвала пальцам і казалася: — Дай!

Лявону было пяць, і ён добра памятаў дзень, калі дзядуля падарыў яму «Ветразь». У карабля быў сіні корпус, чырвоная палоска і маленькая медная званочка на носе. Лявон вазіў яго па падлозе, нібыта па вялікім моры, і сам прыдумляў, куды карабель прыплыве. А Ніна магла пацягнуць ветразь, пасадзіць карабель у кубак або пераблытаць яго з іншымі цацкамі. Ад адной такой думкі ў Лявона сціскаліся пальцы.

Ён паклаў «Ветразь» у самую далёкую шуфляду свайго стала, пад аркушы з малюнкамі, і шчыльна зачыніў яе. Потым дастаў Ніне мяккага зайчыка Пухліка. — Вось, гуляй з ім, — сказаў ён. Ніна абняла зайчыка, пасадзіла яго на дыван, а сама паглядзела на Лявона. Лявон сеў насупраць, але гуляць не хацеў: карабель ляжаў далёка, нібыта пакараны за тое, што быў любімым.

Тады Лявон вырашыў гуляць у машынкі. Ён паставіў чырвоную машынку на край дывана, а сінюю схаваў за каленам. Ніна адразу падхапіла чырвоную і паехала ёю па Лявонавым рукаве. — Бр-р-р! — абвясціла яна. Машынка скочыла ў ягоны тапак і там захрасла каля пяткі. Ніна прысела, зазірнула ўнутр і засмяялася так звонка, што мама ў гасцёўні падняла вочы ад кнігі.

Лявон машынку дастаў, але смяцца не стаў. Ён сабраў абедзве машынкi, зайчыка і кубікі ў скрынку для цацак, накрыў яе вечкам і сеў зверху. Ніна села побач. Яна не плакала, толькі гладзіла Пухліка па доўгім вуху і глядзела на закрытую скрынку. Лявон адчуваў сябе вартаўніком каля скарбу. Толькі скарб чамусьці не радаваў.

Мама не казала: «Трэба дзяліцца». Яна толькі прынесла з гасцёўні два вялікія лісты паперы, паклала іх на дыван і сказала: — Тут можна будаваць дарогі, калі захочаце. Лявон змоўчаў. Ніна асцярожна дастала з-пад вечка Пухліка, бо зайчык тырчаў вушкам, і паклала яго Лявону на калені. Потым паказала на сябе, на Лявона і сказала: — Па чарзе.

Лявон паглядзеў на зайчыка. Пухлік быў Нініным, але яна прынесла яго не таму, што забылася пра яго, а таму, што хацела гуляць разам. Лявон раптам зразумеў: Ніна не мусіць браць «Ветразь», каб быць з ім у адной гульні. І ён не мусіць хаваць усё, каб заставацца гаспадаром сваіх рэчаў. Ён злез са скрынкі і правёў пальцам па яе трох аддзяленнях.

— Вось тут будзе маё асаблівае, — сказаў Лявон і паклаў у першае аддзяленне «Ветразь». — Гэта Нініна, — зайчык Пухлік лёг у другое. У трэцяе Лявон паставіў чырвоную і сінюю машынкi, драўляныя кубікі ды маленькі жоўты мост. — А гэта наша. Імі можна гуляць удваіх. Ніна нахілілася да скрынкі так блізка, што кончык яе носа амаль крануў сінюю машынку.

Лявон адчуў, як унутры зноў варухнуўся страх: а раптам Ніна схопіць карабель? Але ён не накрыў скрынку вечкам. Ён пастукаў па трэцім аддзяленні. — Бярэм па адной рэчы. Калі захочаш другую, пакладзі першую сюды. Ніна ўзяла чырвоную машынку. Лявон выбраў сінюю. Ён паклаў жоўты мост між двума лістамі паперы і вырашыў, што тут будзе рака.

Ніна падкаціла сваю машынку да моста і спынілася. — Чарга, — сказала яна. Лявон правёў сінняй машынкай па мосце, паклаў яе назад у скрынку і кіўнуў. Ніна паехала следам. Потым яна пасадзіла Пухліка на чырвоную машынку. Зайчык зваліўся на бок, і Ніна засмялася. Лявон не стаў забіраць машынку. Ён падклаў пад зайчыка кубік, і выйшла высокая сядушка.

Неўзабаве дарога пайшла праз увесь дыван. Лявон будаваў тунэль з кубікаў, Ніна вазіла Пухліка да моста, а мама з гасцёўні часам паглядала на іх і ўсміхалася. «Ветразь» спакойна стаяў у сваім аддзяленні, з белым ветразем, роўным і цэлым. Лявон нават дастаў яго на хвілінку, паказаў Ніне званочку, а пасля сам вярнуў карабель на месца.

Калі гульня скончылася, Ніна
паклала чырвоную машынку
ў аддзяленне «наша». Лявон паклаў
туды сінюю і жоўты мост. Ён зачыніў
скрынку без спешкі, а «Ветразь»
пакінуў у сваёй шуфлядзе. На дыване
яшчэ стаяў тунэль, і заўтра праз яго,
напэўна, зноў нехта паедзе.

Дабранач.

Створана з любоўю ў TuckBook

Пасля казкі

ГАЛОЎНАЯ ДУМКА

Выбрать одну игрушку для общей игры, а одну оставить только себе.

ПАГАВАРЫЦЕ ПАСЛЯ ЧЫТАННЯ

После чтения спросите ребёнка: какая часть истории была самой тёплой или смелой сегодня?

А ЗАЎТРА...

На наступны дзень Лявон заўважае, што для агульнай гульні можна прыдумаць яшчэ адно новае аддзяленне ў скрынцы.

Скрынка выбрала сяброў

Персанальнае выданне TuckBook

tuckbook.app

Асобнік TB-423-AB75E0ADDC

Скрынка выбрала сяброў

Лявон вучыцца захоўваць любімы карабель асаблівым,
не зачыняючы гульню для малодшай Ніны. Разам яны
знаходзяць простыя правілы, якія пакідаюць месца
і для беражлівасці, і для радасці.

6 хвілін чытання

TuckBook

ТВ-423-AB75E0ADDC